

Lov om Hundeaagisten, samt om Straf og Erstatning for Skade foraarsaget af Hunde, saaledes at altsaa Ordene „i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne“ falde bort. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Thinget at stemme for de af Udvalget stillede Ændringsforslag.

Griffen: Hvad enten man med Hensyn til Hundeholdet ser hen til Forholdene her i Kjøbenhavn eller Kjøbstæderne eller til Forholdene paa Landet, maa det vistnok erkjendes, at der har været Grund for den høitaaetede Justitsminister til at komme med dette Forslag, og efter det Standpunkt, jeg har set to ærede Medlemmer for Kjøbenhavn indtage, navnlig for Kjøbenhavns Vedkommende, tager jeg ikke i Betænkning strax at erklære, at jeg kan stemme for Forslaget, som det er forelagt. Hvad Kjøbstæderne, og navnlig Kjøbenhavn angaar, kan det jo ikke negtes, at man ofte paa Gaderne møder temmelig store Sværme af Hunde, som undertiden komme lidt raff affted, og at de nok kunne foraarsage Fare paa Steder, hvor der ikke er megen Plads, og hvor der færdes mange Mennesker, saa at der altsaa maafte nok kan være nogen Anledning til at paalægge en noget større Skat, forudsat at der ikke gives andre Midler til at indskrænke Hundeholdet. Hvad Landet angaar, er jeg ligeledes i det heldige Tilfælde at kunne stemme for Forslaget, som det er kommet fra den høitærede Minister. Ligeledes kan jeg gaa med til Udvalgets Forslag under Nr. 7, der gaar ud paa at skjærpe Straffen for Skade foraarsaget af Hunde, som ere farlige for de Veifarande; thi jeg erkjender fuldt vel, at der ikke blot i Byerne, men ogsaa paa Landet findes mange Hunde, som kunne være ubehagelige nok for de Veifarande, idet de mange Gange kunne forfølge de Gaaende paa en saadan Maade, at det ikke kan Andet end indjage de Vaagjældende Stræk, om det end maafte er sjældent, at de just bide; hvad de Kjørende angaar, er det jo heller ikke sjældent, at en Hund kan fare ud og strømme Hestene, saa de blive sty eller i alt Fald uslyrlige. Jeg siger derfor, at det er godt, at man gaar i Retning af at se at faae disse Hunde affstuffed og tvinge deres Eiere til at binde dem. Jeg skal derfor gaa med dertil, da jeg finder, at det ikke er mere end billigt, at de Veifarande maa være sikrede imod, at Hunde optræde paa den Maade. Naar derimod det ærede Udvalg har forelaaet under Nr. 6 en ny § 4, kan jeg ikke følge det. Hvis nemlig disse nysnøvnede strænge Bestemmelser blive vedtagne overfor Hunde, som ere farlige, er det min Over-

bevisning, at Hundeaantallet paa Landet vil blive indskrænket i betydelig Grad, og derfor kan jeg ikke stemme for den nye § 4, der jo gaar ud paa, at Sogneraadene skulle be- myndiges til at paalægge en almindelig Hundestat paa Landet. Det gjør mig ondt, at Spørgsmaalet ved Sagens 1ste Behandling blev reist fra den Kant, hvorfra det blev reist, men det vil jeg nu lade ligge. Jeg vil kun sige, at det er min Overbevisning, at Hundene paa Landet ere til Sikkerhed og Betryggelse for Befolkningen. I Kjøbstæderne og i Kjøbenhavn har man Nat- polititi, som til en vis Grad kan vaage over Beboernes Sikkerhed; men paa Landet, i de mørke Nætter, naar Vagabonderne se sig om for at se deres Snit til om muligt at tilvende sig Noget et eller andet Sted, har det mange Gange viist sig, at Hundene ere til stor Betryggelse for Beboerne ikke blot i Byerne, men i Særdeleshed ude paa Markerne, hvor Bølijerne ligge spredte, og denne Betryggelse kan jeg ikke være med til at tage fra Beboerne. Det ærede Udvalg har ogsaa selv havt en Følelse af, at der er nogen Betryggelse ved Hundene, det viser noksom den Bestemmelse i § 4, at Sogneraadet kan indrømme Medsættelse eller Eftergivelse af Afgiften paa ethvert Sted, der er beliggende 1000 Alen eller derover fra den nærmeste Baaning. Heri ligger en Anerkjendelse af, at Hunden kan være til Sikkerhed. Hvad dette Punkt iøvrigt angaar, skal jeg ikke negte, at Udvalgets Bestemmelse forekommer mig lidt underlig; thi jeg gad nok vide, om der, naar en Bølig ligger 900 Alen fra en anden, er Nogetsom- helst at vente fra denne nærmeste Bølig, der- som Hjælp skulde blive nødvendig, nei, paa ingen Maade. Skal der være Betryggelse, maa det være saaledes, at Enhver paa Landet har Lov til at holde Hund, og at der ingensomhelst Grændse sættes derfor. Nu veed jeg vel, at der er Noget, som sige: Alle de Hunde, der holdes i Danmark, med- føre et Nationaltab, det er en Lurus. Jeg holder mig til, at for mig er det Andet det Væsentligste, nemlig Betryggelsen. Men lad nu være, at det at holde Hund paa samme Tid, som det er til Betryggelse for Befolk- ningen, ogsaa kan være til Fornøielse for den, hvorfors skulde maa saa tage denne For- nøielse bort fra Husmands- og Arbeider- familier paa Landet? Naar jeg siger: tage den bort, bruger jeg dette Udtryk, fordi jeg tror, at hvis der bliver paalagt en almindelig Skat paa Hunde, vil ingen Husmands- eller Ar- beiderfamilie have Mod til at beholde deres Hunde, det vil være omtrent det Samme som at sige til en Mand: Ombrino